

GOGA

Julija Lukovnjak

ŽIVA
TEMA
Edgarja Kaosa

Ilustrirala Maja Poljanec

PROLOG

PREGANJAL TE BOM, DOKLER NE BOŠ SPET JAZ

Umrl sem pred približno enim sončevim krogom, ampak je šlo pri tem nekaj narobe.

Sklanjaj sem se nad modrikastim hladnim telesom, sramotno premazanim z belim bruhanjem in smogom in še z nečim drugim, in tuhtal, kako presneto mi ni bilo jasno, da je bila tista doza črnega sladkorja obupno prevelika zame, ko se je truplo nenadoma premaknilo.

Pomaknil sem se nazaj, stal in razmišljal, da je to čisto normalno. To je najbrž kak posmrtni mišični spazem ali nekaj takega. Malo sem še oprezno zrl vanj, ali se bo ponovilo, pa se k sreči ni. Truplo je čisto počasi tonilo v sivino kot podrto drevo v mrtvi ribnik, dokler se ni nazadnje skupaj s pokrajino omrtvičilo v temačno, statično podobo, kakor da bi bile vse reči v resnici kipi ali kakor da bi gozdni prostori postali ploski kot slika, dokončana slika, ki jo lahko le z nelagodjem gledam in je ne morem spremeniti. Slika, ki ni resnična. Ta prostor ni resničen. *Mrtev sem*, sem dojel s smešno dolgim zamikom.

»To je naravnost nezaslišano,« se je zaslišal razločen glas, ki ga sprva nisem mogel locirati. Potem se mi je zazdelo, da je za nenaravno statičnimi jelkami zamigotala zelo temna pojava. Spominjala ni na čisto nič, pa vendar se mi je ob njej zazdelo, da sem tukaj že enkrat bil. Nenavadne slike nenavadnih prizorov so pričele pritekati vame kot stare sanje, ki se jih spomniš zgolj v novih sanjah, ampak prese-nečenje se je pojavilo nekje zunaj mene; počutil sem se tako, kot se počutijo mrtvi, *mrtvo*. »Spomnim se te,« sem povedal stvari, ki je zdaj

pričenjala dobivati obliko. Visoka je bila nekje toliko kot jaz. Težko bi rekel, da je njena oblika spominjala na telo, ampak z dovolj domišljije bi v dveh zgoščenih teminah na njenem vrhu lahko prepoznal oči ali celo obraz, njenemu drsečemu premikanju pa bi lahko rekel hoja (ali plazenje). Najbrž je bila neke vrste bitje, ne samo pojav. Zdela se mi je bolj resnična kot druge reči s slike. Kot ne bi bila njen del.

Takrat pa je moje truplo zopet trznilo in malce skrhalo splošno okamenelost prizora. Prikazen se je nasršeno približala tej moreči, izstopajoči podrobnosti, ki je pričela spokojnost na jelkah, na nebu, na trdi zemlji srkati v vrtinec. Nato je premerila mene. »Nekaj manjka,« je rekla.

»Najbrž življenje.« Glede svoje smrti še nisem utegnil izoblikovati nekega mnenja. Ampak ko se je truplo spet premaknilo, sem pa vedel, da to nikakor ni v redu. »Zakaj, em ...« Zakaj se premikam? Premika? »To pa ni normalno, ne?« sem z nervoznim smehom vprašal temno reč, ki je zgroženo buljila v dogajanje pred sabo. Mislim, da še ona ni čisto vedela, kaj točno gleda. Moje nekdanje zelo umazano telo je najprej premaknilo roke in potem pokrčilo levo nogo z mlahavim gibom. Vstalo je, malo ga je zaneslo. »Nekam gre,« sem rekel podobi.

»Pojdi za njim,« je odločno odvrnila, »in ga ustavi.«

»Zakaj pa jaz?« Res mi ni bilo do lovljenja živih trupel. Hotel sem samo ... ne vem, mirovati. Ne več gledati te neprijetne slike ali brodirati po njej.

»Ker imaš z njim povezavo.«

To ni bilo res, ker dobesedno nisem čutil tal pod svojimi nogami ali mraza ali česarkoli s slike. Samo nelagodje. »Ne, pa ne ...«

»Sama neposredno ne morem posegati v svet živih, poleg tega pa si to dolžan,« se je razburila temna meglena stvar. »Ne morem te še enkrat vrniti vanj, ker je v njem očitno že *nekaj*, najbrž kak tvoj ostanek. Sploh pa ne po tem, ko sem ti enkrat že dala novo življenje. Ki si ga ti končal *tako*.«

»Saj ga sploh ne morem doseči!« sem se uprl. S polprosojno dlanjo sem demonstrativno zdrsnil skozi vejo jelke nad sabo. »Ničesar ne morem doseči.«

»Ne zanima me,« je rekla temna meglica z očmi. »Uredi to zadevo. Ko se vrneš, bova poračunala za tvoje izdajstvo.«

»Kakšno izdajstvo?!« sem se namrščil.

Izginila je.

»Ne bom ga lovil!« sem se zadržal za njo čez jezero, čez gore, ki bi mi običajno odgovorile z odmevom. Zavzdihnil sem iz navade iz življenja, ampak mi to seveda ni prineslo tistega miniaturnega olajšanja v neobstoječih prsih. »Ne bom ga lovil,« sem si ponovil, ko mi je čez zelo kratek čas (ne)stanje na (ne)mestu postalo res dolgočasno in neudobno in mučno. Kaj mrtvi sploh počnejo, prekleto?

Zato sem pričel nejevoljno lebdeti skozi črno krajino, da bi se zamotil, in dejansko sem kmalu dohitel opotekajoče se truplo, ki je bilo resnici na ljubo edina zanimiva, čeprav srhljiva reč tukaj. Lep čas sem ga zasledoval in ugibal, kaj sploh je (in kaj sem jaz) ter kaj je v njem in kaj v meni. Res, zakaj nisem preprosto umrl kot vsa druga normalna bitja?

Na neki točki sem ga poklical: »Edgar!« Malo me je zmotilo, da sem ga poklical po imenu, ki bi moralo pripadati meni, ne pa nekemu drugemu. Če sva že dva, zakaj nisem mogel biti *jaz* tisti, ki je ostal živ?

Ustavil se je in pogledal proti meni in njegov obraz je pobleдел. Očitno me je lahko videl.

»Mrtev sem,« sem mu povedal. »Hočem reči, ti si mrtev.« Gledal me je tako, kot gledaš duha, ki ti pove, da si mrtev. »Mislim, da ne smeš kar tako hoditi okrog. Nisi živ. Ubil si se,« sem obrazložil, on pa je še naprej buljil vame. Postajalo mi je skrajno nerodno. »S sladkorjem. Potem, ko sta umrla Kazimir in ...«

Hitro si je pokrnil ušesa in zamižal, kakor če bi mu nekdo v oči posvetil z močno lučjo, nato pa je mrzlično segel v žep plašča. Saj me ne more ubiti še enkrat, kajne? »Nič ti ne bom storil ...«

Iz žepa je izvlekel mošnjo s črnim sladkorjem. »Oh, daj no. Pa ne že spet to. Ne počni tega!« sem se zmrdoval, ko je prašek nasul na ploski ključ svoje neobstoječe sobe in ga pri lačnem vdihu vsaj pol raztresel naokrog. »Glej, mogoče pa nama sploh ni treba umreti. Ampak ne moreš biti živ, če je del tvoje duše mrtev.« Odsmrkal se je in me zopet pogledal. »Ne vem, kaj točno je šlo narobe, ampak očitno sva dva in noben od naju ni cel. Ali normalen. Takšen ne boš mogel funkcionirati, jaz pa tudi ne. Ali lahko prosim samo poskusiva ugotoviti, ali se lahko ... združiva?« sem mu predlagal.

Zazdelo se mi je, da se je nekaj v najinih pogledih ujelo, za bežen trenutek sem bil on in on je bil jaz, skoraj sem čutil, kako neko srce spet bije, nekakšno mrazenje, bolečino in preganjanje in preganjanje in obupno preganjanje in trganje in drobljenje in ...

»Ne morem.«

Kot bi trenil, sem spet tako bled in mlačen kot duh stal pred njegovim pogledom, v katerem je bilo nekaj, kar ni bilo jaz, niti najmanj, niti katero koli drugo živo bitje. »Pusti me pri miru in se nikoli več ne vračaj.«

Telo, ki je bilo nekoč moje, se je napolnjeno s črnim sladkorjem odvrnilo od mene in zakorakalo proč.

Dohitel sem ga. »Ne moreva obstajati razdeljena.« Predvsem mi ni bilo udobno ob misli, da nekaj, kar ni jaz, nosi moje telo in z njim oziroma v mojem imenu lahko počne kar koli. »Ali se lahko lepo prosim ustaviš, da se v miru pogovoriva? Edgar!«

Stresel se je, kakor bi mu poletna osa brenčala okrog ušesa.

»Daj no!« sem vztrajal, dokler ga moji klici niso prenehali motiti. Najprej sem mislil, da me ignorira. Nato sem spoznal, da me sploh več ne zaznava.

»Preganjal te bom, dokler ne boš spet jaz!« Nisem vedel, ali je bila to grožnja ali tolažba ali nič od tega. Duhovi ne morejo tolažiti. Duhovi ne morejo groziti. Duhovi sploh ne obstajajo. Jaz ne obstajam, ne obstajam, ne obstajam ...

Ne, to ni res, ne obstajam samo takrat, ko me ne vidi.

Čeprav sem samo duh, sem. Kajti če me ne bi bilo, me ne bi skušal pregnati. Oba veva, da sem, da sem nekaj – nekaj, česar ni, tisto, česar ni.

Tisto, kar manjka.

PRVI DEL

Ne boj se

samo tema je

ničesar ti ne bo storila

Na griču nad zlatim mestom stoji grad, v katerem straši. To strašenje sem včasih jaz.

»*Edgar!*« zavijam in tulim in šepetam. »*Edgar, mrtev si,*« včasih tišje in prikrito, včasih očitno in zelo razločno naznanjam pozabljeno ime, prikazen, pošast, zlobno idejo, neskončno neizbežno spiralo grdih, grdih reči.

In strašenje je včasih on.

»*Edgar.*«

Veliko časa strmi v ogledala. Veliko načinov ima, da se prepričuje, da je vse, kar je, le to, kar vidi, da je sam, ta olupek osebe s podočnjaki barve premoga in štrenastimi lasmi, s starčevsko tanko kožo, votlim pogledom, nenehno tresočim se telesom, v katerem so vsi organi v konfliktu. Kri, ki jo je izkašljal, jezno izplakne iz širokega zlatega umivalnika, ampak rožnat madež ostane tam, kjer je bil. Komolci se mu stresejo, ko se nasloni na njegov rob in me pogleda. V črnih očeh, ki so opazno bolj črne, odkar me ni v njem, zdaj res ni nič drugega razen zgolj tega, črnine. V takih trenutkih je strašenje on.

Z njim sem poskusil načeti pogovor na več načinov, kakor jih je pred tem obstajalo. »*Lepo te prosim, nič ti ne bom storil,*« mu včasih zelo prijazno šepetam v uho,

»*Edgar,*«

»*Edgar,*«

»*Edgar,*«

ga v ime zajemam tako nežno kot vodo v vedro, njegove razbite misli kot koze naganjam za nevidno ograjo, ampak mi vedno slej kot prej pobegnejo. »*Poslušaj me,*« ga prijazno prosim, »*ali mi lahko lepo prosim dovoliš v telo? To je edini način, da preživiva in popraviva, kar sva storila.*«

»In jaz te prosim, da utihneš.« Kaos si splakne obraz.

To traja že več kot sončev krog. Zato pač moram biti včasih z njim okrutnejši. Tega nikakor ne počnem z veseljem, čeprav bi lahko rekel, da ga na nek način sovražim tako izrazito, kakor lahko sovražiš najgrši del sebe, ki po nobeni logiki ne bi smel biti del tebe, ker ga nimaš pod nadzorom, pa vendarle nekako je.

»Nekoč bom ugotovil, kako te lahko ubijem,« zamolklo pove med grgranjem in izpljune. »Za vedno.«

On mene zgolj in preprosto in enoplastno sovraži.

»*Ne moreš, ker sem že mrtev,*« mu odvrnem.

»Zadnjič sem slišal, da obstaja nekaj podobnega sladkorju oziroma bolj prahu, a je veliko močnejše,« mi pove. »Morda te s tem lahko ubijem.«

»*Ne, samo dlje časa me ne boš videl, to pa je tudi vse.*«

»Ali želiš, da preizkusiva, kdo od naju ima prav?« Na obraz si napaca nekakšno svetlečo se kremo, ki bi bila lahko iz biserov oceanskih školjk, pa njegovi scvrti koži ne bi mogla pomagati, nato pa jo splakne z vodo.

»*Pa se naduhaj te močnejše reči,*« mu predlagam.

Obraz pozorno dvigne iz brisače, ki je ni zamenjal že odvratno veliko časa. »Zakaj si to rekel?«

»*Zakaj sem rekel kaj?*«

»Da naj ... Čakaj. Ti misliš, da bom umrl, če jo vzamem. Da česa močnejšega ne bom prenesel, ker bruham že po sladkorju.« Precej boječe premeri majhno srebrno škatlico na robu umivalnika.

»*To si rekel ti, ne jaz.*«

»Hočeš me zastrupiti ...« Njegove zenice v zelo čudnem vzorcu migetajo sem in tja po beločnicah. »Že ves čas se pretvarjaš, da nočeš, da jemljem sladkor, ker v bistvu *hočeš*, da ga.« Zazre se v rožnati madež na umivalniku, ki ga je za sabo pustil njegov pljunek. »Seveda,« šepne.

Pretvarjam se, da sem z njegovo ugotovitvijo blazno nezadovoljen.

Na dveh suhih vejicah, ki sta bili nekoč njegovi roki, se preteče skloni bliže k odsevu. »Veš kaj,« pogumno naznani, »od danes ne bom več jemal ničesar. V mojo glavo si mi skrivaj vsilil prepričanje, da tebe

in temnih bitij ne morem prenesti brez sladkorja – ampak vas v resnici lahko. Če vas vidim, vas lahko tudi uničim!«

»*Temna bitja z mano nimajo nobene veze in v bistvu sploh ne vem, o čem govoriš,*« povem iskreno.

Namuzne se. »*Seveda ne veš.*« Srebrno škatlico s sladkorjem vneto pospravi v predal. »Izvoli, pa me preganjaj, kolikor ti srce poželi. Aja, točno, nimaš ga,« se zasmеji.

»*Kot da ga imaš ti.*«

»Bi me metafore morale prestrašiti? Bolj se potruđi.«

»*Čisto nemetaforično rečeno, ti bo srce kmalu eksplodiralo. Ali od paničnega napada ali pa zaradi sladkorja.*«

»Same besede, nobenega dejanja. Aja, tudi dejanj več nisi zmožen,« se norčuje. Odkar me ni v njem, se smeje veliko pogosteje. »Ker si duh.«

»*Šalo sem dojel tudi brez obrazložitve. Samo smešna mi ni bila.*«

»Ja, ker si mrtev.«

»*In ti naj bi bil živ?*«

Z majavo kretnjo zagrabi svečnik na polici zraven umivalnika. »Absolutno. Ker lahko za razliko od tebe držim reči in jih premikam in počnem, kar koli se mi zazdi. In ti,« blebета in si izpred begajočih oči za uho nevrotično popravlja suhe lase, »ne obstajaš. Jaz sem živ.« Zasmеji se mi. »Živ sem.« Za njegovim pogledom ni nikogar. »Tukaj sem,« prepričuje svoj odsev. »Nič mi ne manjka.«

»*Edgar ...*«

»Živ sem in nič mi ne manjka!« zaključí in upihne svečnik. Odide. Zapre vrata.

Preganja me njegov smeh. Preganja me tema. Preganja me tema, ki je njegov smeh.

1

Floria

KAR JE POPOLNO, NI ŽIVO

Kýo'caava brez opozorila zavije ostro levo. Če se ne bi držala njene v temi svetleče se grive, bi poletela naravnost v grm modrih trobentulj, ki se pojoče zakrohotaajo moji nerodnosti. Odkar sem nazadnje jezдила zlatogrivarja, so minili štirje sončevi krogi, in ježa konja te nanj pripravi tako kot streljanje s fračo na lok. Nekoliko višji, a lažji so od običajnih konjev, nekajkrat hitrejši, neutrudnejši – toda neudomačljivi. Kýo'caava še zdaleč ni moja, vsak poskus njene vselitve v rožengrajski hlev ali posaditev sedla na njen divji trup bi bil ne le nesmiseln, ampak tudi uničujoč; zlatogrivarka se odzove na vsak moj klic ravno zato, ker ji pustim njeno divjost – in ona mi v zameno ponuja svoje zvesto prijateljstvo.

»Kýo, prosim, počasneje,« zasopem, ko se skoraj zaletim v nizko vejo vrbe plesalke, ki se k sreči pravočasno usloči tako, da oplazi le konico moje kratke kite. Ker je zlatogrivarjem koncept utrujenosti popolnoma neznan, Kýo'caava precej nerazumevajoče zahrza v odgovor. Med tridnevним tekom čez Cvetne poljane in skozi predaarujski gozd so se gospa blagovolili ustaviti natanko dvakrat, da so me pustili nekaj ur spati, medtem ko so sami prigriznili nekaj vodnih lilij.

»Mudi se,« mi odvrne. Njen tempo ostane nespremenjen. Morda celo hitrejši.

Mravljinčasti slabosti v dlaneh navkljub ne dovoli omehčati mojega prijema. »Zakaj se mudi?«

Zlatogrivarka brez odgovora dirja globlje v teman, a z različnimi barvitimi soji mešanih dreves osvetljen predaarujski gozd, ki se ga tema še ni dotaknila ali pa je njen dotik komajda občuten v primerjavi s klofutami, ki jih daje drugim koncem sveta. Rastlinju v najtemnejših krajih, popolnoma nenaklonjenim fotosintezi in drugim njihovim nujnim življenjskim procesom, morajo vilini in gozdne nimfe celo umetno pomagati, da sploh preživi. Kýo'caavina svetla kopita v globoki tišini zamolklo trkajo ob mehka travnata tla, ko šviga med debelimi in visokimi debli mešanih dreves ter preskakuje puhasto grmičevje in gobe, nekatere skoraj tako visoke kot njene noge. Roj velikih kresničnih metuljev zaplahuta okrog moje glave.

Sodeč po vse svetlejših sojih pisanih dreves in belih iskrah vijugatega potoka zlati aarujski gozd ni več daleč. Vanj sem doslej stopila le enkrat samkrat, ne natanko stopila, tam mi je bila vlita duša, česar se seveda ne spomnim. Kraj, kjer je nastala magija, lahko najdejo le tisti, ki so iz nje rojeni, denimo magične živali in vilini, njeni najneposrednejši otroci. Starša sta mi gozd nekajkrat zelo skopo omenila, mojo nepotešljivo radovednost pa sta metodično blažila z obljubo, da ga bom nekoč – tedaj, ko zasedem prestol – uzrla na lastne oči. »Vilini verjamemo,« sta me podučila, »da besede niso kos vzvišenosti aarujkega gozda in so zanj zato celo žaljive.« O sami Aarúi, za katero še vedno ne dojamem, kaj točno naj bi bila (pa tudi nihče drug, ki je ni spoznal, tega ne more dojeti), sta povedala, da je to, kar magični prostor prežema, da je nekaj, kar je v vseh vilinih in jih naredi viline, je stara in je modra, je nesmrtna. Aarúo bom našla le, če se mi bo pustila najti, in svoj blagoslov mi bo dala le, če bo to hotela. Če sem je vredna, bo poljubila mojo glavo, kot temu pravijo v spevih, in mi nadela krono iz magičnega zlata. In če je nisem, bo dinastije Večnocvetnih vilinov zaradi mene za večno konec.

Kýo'caava vznemirjeno zarezgeta, ko močneje stisnem njeno grivo. »Oprosti, oprosti,« jo potrepljam in se zopet osredotočim na barve rastlinja. Ta prostor je preveč svet za moje blodnje, pregnati jih moram onkraj njegovih mej.

Ob odhodu iz Rožengrada niti eni živi duši nisem natančno povedala, kam sem namenjena; tistim, ki bi me morebiti pogrešili, sem

zagotovila, da so skrbi zame odveč, hkrati pa sem vnaprej poskrbela za to, da bo v tednu moje odsotnosti vse v kraljestvu teklo bolj ali manj kot po maslu. Nisem vraževerna, a nekatere opravke lažje opravim, če me pri njih varujeta skrivnost in moja srečna lasna igla iz aaruiskega zlata v obliki bršljanovih vejic, ki sem jo dobila ob vlitju duše. Ta najbrž ne bo dovolj, da Aarúo prepričam, da sem iz pravega testa za kraljico Vilinjega kraljestva, a zaenkrat še nič ne kaže, da bi šlo kaj narobe.

Ne traja dolgo, ko se trava pod Ký'ocaavinimi kopiti prične zlatiti in temno zelene barve hoste postanejo svetle kakor sredi najjasnejšega poletnega dne; najprej pozlati potok, ko se voda spremeni v magijo, čez nekaj ovinkov pa že drviva čez z majhnimi lučmi posejano grmičevje in navsezadnje doseževa prve aaruiske krošnje, ki se kot zlati oblaki nabirajo na visokih belih deblih.

Kýo se ustavi. »*Tukaj sva. Dalje greš lahko samo ti. Pojdi,*« me priganja, ko se obotavljajoče zazrem v njene svetle bele oči. Z metulji v prsih skočim z zlatogrivarkinega hrbta in se sprehodim čez majhen kamnit polkrožni mostiček nad žuborečim potokom. Z vsakim korakom mi je bolj jasno, kam točno moram iti po hladnih mahovih poteh, ob katerih se pasejo bele zvezdne košute, kam zaviti pod vijugastimi vejami, na katerih čivkajo jate brzokavk, kje moram mimo globokih tolmunov, v katerih kdaj pa kdaj poskoči kak srečekvak, vse dokler ne prispem do srebrnega, nenavadno tihega slapu, ki se dviga nad kristalno čistim, plitkim jezercem, katerega gladino mirno božajo veje vijoličastih vrb. Sklonim se nadenj in zagledam svojo dušo. Levinjin rep pomigne proti slapu.

Dan je mrzel, jasen in čist in počutim se spremenjena. Čez jaso ob slapu stopam tiho kot čez osebo, da ne premotim njene miline, medtem ko se zlato listje v komaj zaznavni jesenski sapici ziblje proti mehkim tlom, ki ga prepredajo drevesne korenine. Vsak pramen najčistejše svetlobe in vsak listič in bilka sta na svojem svetem mestu in tudi vsak moj premik je tak, kakor bi me gibalo nekaj popolnoma umirjenega. Prehajajo me snovi, ki jih ne razumem, zagledam se povsod okrog sebe in razumem vse, ne da bi razumela kar koli, in nenadoma želim občudovati in varovati ter ne posegati v nič, kar ne kliče po nujnem spreminjanju. Moja duša teče skupaj z nečim drugim.

Tiho sezujem škornje, odvržem plašč in telovnik ter zabredem v vodo. Zmrzi me, a brez pomislekov brodim globlje in globlje ter zaplavam proti slapu. Mehka voda zalije moj tilnik in me za kratek čas potunka, a z nekaj brkami se prebijem na drugo stran. Ko se povlečem na široko belo skalo, ki štrli iz stene, nad seboj zagledam kamnito stopnišče, ki se vije nad slap. Otresem se vode, kolikor se da, in se povzpnem po gladkih stopnicah, ki dolgo vijugajo med svetlimi skalami. Na zadnji uzrem položni vrh vzpetine, porasel s svetlo zelenim mahom in na sredi prepreden s tankimi vejami svetlobne vode. Čez široko planoto, ki lebdi sredi oblakov, se počasi sprehodim, dokler se na njej ne pojavi obris krožne kamnite skulpture, porasle z aarujskim cvetjem na dolgih zlatih viticah.

Med monoliti zagledam stati nekaj zelo svetlih pokončnih kipov. Dlje kot se jim bližam, bolj vilinske postajajo njihove oblike, in ustavim se šele, ko se eden izmed njih zgane. Očitno svetli vilini, ki se ozirajo proti meni, niso kipi, čeprav je njihova koža tako papirnato bela in oči svetle kot kristali, da še vedno nisem povsem prepričana, ali so resnični. Srebrne kite, tako gladke kot njihova dolga oblačila, jim padajo vse do pet. Obide me naivna misel, da so to Stari vilini, a kot odmev se za njo pritihotapi kisel dvom, da so Stari vilini samo pripovedka. Nihče ne more dočakati na tisoče sončevih krogov.

Mirno me gledajo, ko se zadržano ustavim tik pred kamnitim krogom. Domisliti se skušam besede, s katero bi jih lahko kasneje opisala drugim, a po glavi mi gre le, da so popolni. Na njih ni napak. Vsi so si tako podobni, kot bi bili res kipi enega samega umetnika. »Le naprej, Floria Večnocvetna iz rodbine Kastrovih,« me povabi globok glas enega izmed belih vilinov. »Dovolimo ti.«

Brez vprašanj se jim sramežljivo približam, vilini in vilinke pa s svetlečih se vitic poberejo nekaj zlatih cvetov. »Ker še ne govoriš nje-nega jezika, nam dovoli, da ti jo pomagamo razumeti,« pove isti vilin kot prej. V njegovih belih očeh zagledam svoj odsev in presune me, kako porazno običajna sem, kako pritlehna, nevilinska, tako globoko nepopolna, preveč živa. Le kaj počnem med takimi bitji in kaj neki si mislijo o meni? »Želi te spoznati,« mi pove ena od vilink z dvema belima kitama.

Predpostavim, da govori o Aarúi, in samo prikimam, ker ne vem, kaj bi rekla. Vilini se poravnajo v krog in sklenejo roke, široki rokavi belih tog se pod njimi razširjajo kot perutnice. Mislim, da pričnejo peti, ker se njihova usta odpirajo, a glasovi so tako gladki, da spominjajo na zvoke instrumenta, ki ga še nisem slišala. Obenem so nenavadno visoki in tako nizki, da jih čutim nekje v prsih. Če pojejo v katerem koli jeziku, ga ne poznam, a v napevu vseeno uspem prepoznati nekakšno povelje, naj pokleknem. Presneto, zakaj mi ni nihče nikoli niti namignil, da bi se za kronanje morala poleg skrivnostnega protokola naučiti še nekakšnega kriptičnega jezika? Vodilo, ki sem ga domnevno razumela, skeptično ubogam, a se mi zdi, da je vse, kar storim – ali ne storim –, nekako narobe. Zagotovo vilini še kako dobro vidijo, da sem prišla na obred nepripravljena in nevedna, in če nisem kos niti kronanju, kako neki naj bi bila potem pripravljena na vladanje Vilinjemu kraljestvu?

Vilini spustijo roke, v spirali prikorakajo k meni in na mojo glavo posadijo zlate cvetove. Od njih sije svetloba in nekaj trenutkov ne čutim teže, plavam v magiji, medtem ko vilinski glasovi pojejo, in zazdi se mi, da v svetlobi zaslišim nekoga reči: »Spomni se svoje prerokbe, Večnocvetna.«

Takoj za tem vnovič zagledam mnogo parov safirnih oči, ki zrejo v točko na moji glavi, kjer začutim nekaj hladnega in lahkega. »Svojo krono imam,« otročje šepnem. Na vse pretege se branim zagrabit svoj diadem, preučiti vse njegove podrobnosti in ga občudovati, namreč vsaka vilinska krona je nekoliko drugačna. Bojda naj bi se oblika in velikost aarujskega zlata s časom in z modrostjo monarha spreminjali. Krono nameravam le skromno poravnati s konicami prstov, pa se mi zazdi, da je nekam tanka, in v začudenju ne preveč prefinjeno podrsam po obroču, ki pa očitno res ni nič več kot le to – tanek obroč brez vitic, brez oblike, brez kakršnih koli gravur, draguljev.

Ta reč sploh ne spominja na krono, hočem kolcniti, pa se besede zataknejo pod cmokom v mojem grlu. Belih vilinov, ki nevtrarno opazujejo moje razočaranje, ne upam vprašati, ali sem storila kaj narobe. »Rasla bo s tvojo modrostjo,« mi povedo, »in tvoja modrost bo rasla z njo.«

»Torej je vsaka krona v začetku tako majhna?«

»Ne,« odvrne eden od njih. »To je najmanjša krona, ki jo je Aarúa kdaj koli podelila mlademu vladarju.«

Ponižanje postane vročica v mojih licih.

»Toda tako mladega vladarja pred vami še ni bilo,« doda nenavadno visoka vilinka. »In mnoge starejše je že zavrnila. Tvoje skrbi so naravne, a prevelike in skovane iz zraka,« reče in se skloni k meni. Njeni beli, tanki prsti se dotaknejo moje krone in mi jo vrnejo na glavo. »Krona je natanko takšna, kakršna mora biti. Pogum potrebuje tako dolgo, da zraste v modrost, kot ga potrebuje seme, da postane drevo,« mi pove.

»Ste popolnoma prepričani?« preverim.

»Ona je.« Vilinka se ozre proti svetlikanju na tleh.

Če bi vsaj vedela, kaj natanko sploh je ta Aarúa, bi morda lahko zares verjela vanjo. Saj ne dvomim v to, da obstaja, da je na nek način res mati magije, ampak ne *verjamem* vanjo. Ali bi jo morala sprejeti za svojo, ji služiti, se ji ukloniti? Ali ji mora biti kraljica podložna, mora vselej poznati njeno voljo? Mora znati govoriti z njo? Ali vladar sploh vlada v svojem imenu ali v imenu česa drugega? Zakaj ne vem ničesar? Je moja krona zato tako majhna, ker ne razumem niti najosnovnejših stvari?

»Upala sem, da bo popolna,« porečem na obroč v svojih rokah. Tako dolgo sem jo gradila v sanjah. Bila je velika, zlata, imela je sedem turkiznih draguljev takšne barve, kot so moje oči. Ko bi vsaj lahko ponovila obred, ko bi krona lahko vsaj toliko spremenila obliko, da nihče v kraljestvu ne bi videl moje kraljevske majhnosti.

»Kar je popolno, ni živo.« Vilinka se dotakne mojega obroča in sodeč po hipnem soju, ki sede na njen obraz, ta zasveti.

»Hvala,« ji rečem in pogledam še ostale viline, »bilo mi je v čast in upam, da vas še vidim. In zlati gozd,« dodam. V resnici si zaželim, da se mi sem nikoli ne bi bilo treba vrniti. Krona na moji glavi ni sramota, jaz sem sramota kroni.

Na čelu pod krono začutim prav neprijetno ščemenje, kot bi mi ena misel želela pregnati drugo iz glave.

»Spomni se njenih besed,« mi reče bela vilinka.

»*Spomni se svoje prerokbe,*« ponovi glas Aarúe.

Nerodno prikimam. Ko bi le vedela, kako močno ne maram svoje rojstne prerokbe.

2

Kaos

TEMNA BITJA

»Vem, da si tu,« povem praznini v umazanem stenskem ogledalu. V oranžni luči svečnika, ki medlo obliva robove omar, postelje in drugih kosov starinskega pohištva, je moja spalnica videti ogabno prašna. V temi tega sploh nisem opazil. Gnusi se mi, da bi se česar koli dotaknil, kaj šele legel v svojo posteljo, ampak snažilcev v svojo spalnico ne morem spustiti, prenevarno je. Sam bom moral počistiti. Ko težko zavzdihnem, nekaj prašnih koscev spodbudno odleti s površine ogledala. V umazano steljo na njej svojemu odsevu dorišem tipalke. Nato krila. Če sem iskren, bi se raje preselil na drug konec sveta, kakor da bi se lotil čiščenja svoje sobe.

Tla pod mano čisto malo zavalovijo. Aha, dogaja se. Spretno se ujamem za rob polodprte omare, v kateri zažvenketa. »Samo pogovoril bi se rad,« mu povem, medtem s tal poberem steklenice, ki so se zakotalile iz omare, ampak ne odgovori. Odkar sem nazadnje vzela črni sladkor, je minilo že dvanajst ur. Včasih pride že po petih ali še prej, tako zahrbtno, da sploh ne zaznam, kdaj začne nadzirati moje misli. »Ni lepo, da me puščaš tako dolgo čakati. Veš, koliko opravkov imam? Si sploh moreš misliti, koliko opravkov ima vladar Pan Nome?«

V ogledalu se ne zgodi nič. Ni duha, ni temnih bitij, niti njihovih glasov. Ali pa jih ne slišim zaradi glasbe s ploščovrta, ki ga zadnje čase skorajda ne ustavljam, razen ko grem spat. Temna bitja imajo rada tišino. Glasba jih preganja ali vsaj umirja. Najbrž me hočejo presenetiti,

počakati, da bom že utrujen in ranljiv. »Dejstvo, da se ne pokažeš, pomeni, da veš, da boš izgubil. In ko se te znebim in se mi končno povrne pramagija, bom začel z vsem, kar bi lahko storil že davno, če me ne bi upočasnjeval.« Če bi imel pramagijo, bi za začetek lahko počistil svojo sobo z urokom pospravljanja, ne pa z golimi rokami, kakor da sem ... ne vem, sploh ne vem, kdo pospravlja z golimi rokami, še sužnje v Nimfjem ne, kaj šele vladar Pan Nome.

Ni odgovora. Seveda ga ni, ker duh ve, da imam prav.

Stenska ura kaže, da je ura pol dve zjutraj, ampak v resnici je približno pol tri, ker kazalec precej zaostaja. Recimo, da počakam še pol ure, potem pa bom šel spat. Boli me glava. To je dvakrat po četrto ure. Trikrat deset minut. Saj bo. »Še pol ure imaš, pa grem spat. Zjutraj imam opravke.« Čas je tako preklemano razvlečen, ko ne uporabljaš sladkorja, paranormalno raztegnjen v neskončnost, da sploh ne morem dojeti, kako se pri tem mučnem tempu nekaterim bitjem sploh uspe postarati, ko pa mora bitje vsakih trideset sekund pogledati na uro v upanju, da je mimo vsaj že nekaj minut, in biti razočarano nad njegovo togostjo.

O nečem moram razmišljati. Ali se s čim zaposliti.

Problem je v tem, da nimam o ničemer razmišljati.

Razen o ...

Ne, o nečem drugem moram razmišljati, o čemerkoli, ali pa se bodo pojavila temna bitja, če ni ničesar, so temna bitja, nič so temna bitja, mislim, da so tu, prihajajo?

Nenadoma sem ob predalniku nad umivalnikom v kopalnici na levi strani moje spalnice in v moji dlani je srebrna skrinjica.

»Teh trideset minut je bilo pa hitrih.«

Predalnik se zapahne s treskom. »Bila je ukana, da začneš govoriti z mano,« zamomljam. Kar je res. Ne spomnim se, kdaj sem se odločil njuhati. Mislim, da se sploh nisem. »Hočem se pogovoriti.« Duh se kot običajno sprva nariše v ogledalu, ki se mu približujem, in ko s previdnimi koraki stopa proti meni, res spominja name, ampak vendarle ni jaz, če dovolj dolgo gledaš, to še kako dobro vidiš, navsezadnje pa je tako ali tako prosojen, čeprav se mi zdi, da se tudi jaz počutim malce prosojno, ko iz ogledala stopi oseba, ko se v mojem trebuhu nekaj

spirali in vseh ne vem koliko milijard koscev mojega telesa malce zapleše na mestu v svoji individualni smeri, kakor ne bi bili več del celote, oseba pred mano je visoka nekje toliko kot jaz, izbuljene oči ima in znana mi je, ampak ne vem, od kod, enkrat sem jo že videl in nočem iti tja, kjer sem jo videl, zakaj sem tam? Kako grem lahko od tod? Poznam to umazano uniformo in ta vonj po zažganem *zažganem* mesu in dimu in to kričanje

Zberi se, zberi se.

Mislím, da imam nekje bodalo. Kje imam bodalo?

»bodalo«

»bodalo«

»bodalo«

Naj uporabim črno *črno* magijo? Bi jo bilo po vsem tem zadrževanju smiselno spet zbuditi samo za ... Čakaj, za kaj sploh? Zakaj se ne morem zbrati?

V kotičku očesa zaznam premikanje, a mi uspe obstati na mestu. Če zagledaš temno bitje, se pod nobenim pogojem ne smeš odzvati nanj ali mu dati vedeti, da si ga zagledal.

»Edgar,« se oglasi za mojim hrbtom. Plazma, ki je nisem hotel sprožiti, razbije omaro in zvok je tako glasen in prasketajoč in oster, da razreže prostor na bleščeče kosce in nič več ne vidim in ne slišim

Z roko medlo zamahnem proti temni prikazni, ampak izgine, *sladkor*, ko znova odprem predalnik, škatlice ni tam, izmahnili so mi jo, ukradli so jo

Skozi okno na drugem koncu spalnice spleza temno bitje in v predmetih začne škripati in v kotičkih očesa zaznavam premikanje

prihajajo pome, prihajajo pome

ne, jaz bom dobil njega,

poberem se, da bi opravil z vsakim prekletim temnim bitjem posebej, a se spotaknem čez steklenice in pogreznejo se globoko vame, skozi kožo, skozi mišice, v organe in čutim jih znotraj sebe. Ničesar ne slišim mimo nekega kričanja in neka temna kri spolzi vzdolž mojega zapestja,

čakaj, ta kri je moja in ta bolečina je jaz, in to je resnično in temna bitja niso.

Soba se neha premikati in postaja meglena in prijetno temna in nasmehnem se, ker sem zmagal in ker sem svoboden in ker sem se ga znebil za vedno in bom zdaj lahko varno letel in jasno razmišljal in postal vse, kar moram biti, samo krvavenje moram zaustaviti.

Samo krvavenje moram zaustaviti.

Samo

»Mora?«

»Mora?«

3

Koint

TA TEMA BO MINILA

Ko v petek ob tretji uri in deset minut stopim iz Inštituta za magijo, je povsod v središču Tjaminska, razen na glavni aveniji, tako temno kot ob treh ponoči. Nehalo je deževati. Mokri, spolzki tlakovci se medlo svetijo pod lebdečima kopicama svetlobnih nimf, ki v za prestolnico netipični tišini kot oblaka počasi vijugata med ugaslimi uličnimi svetilkami. Ne spomnim se več točno, kako so videti, ko so prižgane; sedaj kot nepotreben, zastarel spomenik preteklosti visijo na trgu, ali bolje, kot spomenik nekdanje prihodnosti razvitih samonapajalnih sistemov, ki so magično energijo nekoč črpali iz ozračja in jo pretvarjali v plazmo.

Čim zavijem v smrdljivo stransko uličico ob sivi stari stavbi Inštituta, moram uporabiti urok za svetlobo, a me po pičlih nekaj sekundah pretvarjanja telesne energije v magijo zagrabi opozorilna slabost. Iz prežvečene aktovke zato čim hitreje povlečem škatlo z ostanki vedno bolj odvratnega kosila iz menze in jo odprto položim na stalno mesto. »Muc muc muc!« Verjetno ne bi bilo treba klicati, kajti shirane potepuške mačice se mi v istem trenutku usujejo mimo nog, da se skoraj spotaknem, in se sestradano potunkajo v nekvaliteten obrok. Od mraza ali od porabljanja telesne energije me prične tresti, zato se, ne da bi jih počakal in pospravil za njimi, namenim naravnost proti tjalinski bazi. Moja luč ugasne, še preden se konča ulica, in v telesu se počutim kot v nekakšnem pohojenem svaljku.

Kot kakšen zastrupljenec se trudim hoditi kar se da ravno, tu in tam vidim le kakšne obrise, nakar nekaj tik pred mano glasno in trdo pade z grozovitim treskom, nekakšnim sumljivim lomljenjem in čmokom. Pred sabo zagledam dve laterni, ki mi najprej posvetita v oči, nato pod noge. Pod njimi je čarovnik v luži krvi. Njegova glava je na stežaj odprta. Tuji glas se nekaj trenutkov odbija med stenami, ob katero se opotečem, ko se mi kolena omehčajo. Skušam se prebiti proč. Par čarovnikov priteče k meni in me ustavi. »Gospod!« kriči ženska. »Gospod, ste slučajno iz Inštituta?« V osvetljenem kotičku ulice lahko vidim njen sprašujoči pogled, ki neutrudoma bega med mojo kravato in suknjo ter podobno pisarniško opravo na kosce razbitega trupla.

»B-borov,« prikimam. Truplo je Evgenij Borov, predsednik Inštituta za magijo. Moj direktor.

»Mogoče bi bilo to treba komu sporočiti,« me pozove zavidljivo zbrana ženska, kakor bi se vsak dan srečevala s čarovniki, ki dežujejo z neba.

»Aha,« stisnem skozi tako ozko grlo, kot bi imel v njem trne.

Naslednjič, ko se z jasnostjo ovem reči okrog sebe, ne tečem in nisem na pragu srčnega zastoja, temveč sedim v pisarni Gavrilija Kozmova, zaskrbljujoče mladega podpredsednika Inštituta za magijo. »No, to pa je res neprijetna situacija,« komentira brez kakršnih koli znakov pretresenosti in poboža zelo čudnega črnega mačka, ki mu kot kamen nepremično sedi v naročju.

»Kriva je tema,« mu povem. Tema spreminja bitja. Ne vem, kakšen je bil temperament Tjalinčanov pred začetkom magične krize, a prav gotovo se čez mračne ulice vsak dan niso spuščale jate zeleno bledih obrazov z dvema suhima luknjama na presušeni bolnih, zaudarjaljajočih telesih, ki jim smrt ni niti tujec niti sovražnik. Neminljiva tema je bitja, ki so še pol sončevega kroga nazaj dejansko protestirala pred Inštitutom za umetno magijo, ker je ta skupaj s Kongresom ambiciozno obljubljal povratek magije in normalizacijo razmer, spremenila v trupla, izgrede je skrčila v mrko tišino na zaledenelih ulicah, bolehen kašelj in zlomljene molitve k ne vem čemu točno. Nekje takrat se je pričelo tudi množično umiranje. Pravijo, da je vse samo bolezen, kašelj, revščina, ampak ni res, vem, da ni. Tema te pohabi od znotraj,

izkrivlja tvoje misli in jih obrača proti življenju v tebi. Lahko jo le poskušaš izganjati, zavračaš jo kot nepovabljeno gostjo, »ta tema bo minila,« jo zavrneš vsakič, ko se prikaže pred tvojim pragom.

»Umrli je zaradi teme,« prepričujem Gavrilija Kozmova, ki z eno suhljato roko naveličano podpira svoj obraz, z drugo pa na prašni mizi zdolgočaseno vrti majhno srebrno pištolo z vgraviranimi levi. Odkar ni magije, jih poseduje vsakdo, ki si to lahko pač privoščiti, čeprav je to v teoriji še zmeraj ilegalno. Njegova mačka, ki je tako temna, da ji ni mogoče razločiti posameznih dlak, s popolnoma črnimi nemežikajočimi očmi zatopljeno spremlja njeno sukanje. Manjka mu samo še visok kozarec za drago vylúnio v roki in nekaj zlatih prstanov, mogoče kak visok klobuk in zlat zob, pa bi ga lahko zamenjal za vsakega bogatunskega zlobneža iz kakšne nedomiselne knjige. »Borov si je to storil sam zaradi teme. Poigrava se z našimi možgani.« Mrzla pisarna je osvetljena le z nekaj svečniki in svečami, zato tega ne morem reči zagotovo, ampak mislim, da me Kozmov niti ne pogleda izpod izrasle pričeske, kaj šele zares posluša. »Prepričan sem, da ni šlo za nesrečo, to je storil sam. Namenoma ... ampak ne povsem namenoma. Mislim, da je tema živa.«

Kozmov ustavi svojo nevarno vrtavko. Njegovi temno rjavi očesi se pozorno zapičita vame in prav tako očesi njegovega mačka. Hladen občutek počasi potuje vzdolž mojega hrbta. »To mislite metaforično?«

»Nisem zelo poetična oseba,« odvrnem. »To mislim precej dobesedno.«

Za njegovimi očmi je nekaj, česar ne znam prebrati. V pretirano hladni pisarni sedi v krznenem plašču s prekratki rokavi in veliki kosci prahu mu kot sneg naletavajo na obraz. Zdi se, da ga to ne moti. Njegov obraz se smeji brez nasmeha v popolni negibnosti.

Njegovo tišino interpretiram kot željo, naj povem več. »Potrebujemo svetlobo in magijo,« nadaljujem, »ali pa se bo cel UZOV pometal s stavb. Tema nas bo pometala s stavb.«

»Tema,« ponovi mladi podpredsednik in se nasloni na dlani, »ali brezojka?« Zdaj se res nasmehne.

»Borov ni padel s strehe zato, ker je bil zastrupljen,« no, mogoče tudi zato, »ampak zaradi teme,« mu dopovedujem, čeprav vem, kako noro zvenim. Ampak imam prav, in če mi kmalu ne bo nihče prisluhnil,